

ligt, at en Politimester med sine saa Betjente skulde kunne have sin Opmærksomhed særlig henvendt paa dette specielle Punkt, der er jo saa mange Ting, der træde hans Opmærksomhed. Det er derfor meget sjældent, at saadanne Forseelser blive anmeldte og straffede. (Ufbrydelse). Ja, der er Sognefogderne, siger et æret Medlem, men jeg maa sige, at jeg ikke hidtil har hørt, at Sognefogderne i Almindelighed have anmeldt Slat, det er kun meget sjældent Tilfældet. Det ærede Medlem kunde ogsaa gjerne have nævnt Sogneraadene, thi baade i Kommunalløben og i § 8 af den her citerede Lov af 1870 staar det udtrykkelig, at Sogneraadene skulde have Indseende dermed og foretage Anmeldelse, og det gjælder ikke alene Brændevinshandelen, men ogsaa Brændvinsudforskningen. Men jeg maa sige det ærede Medlem, at jeg har talt med flere Politimestre nede i Svendborg Amt i Anledning af denne Sag, og de sagde, at de aldrig nogenstunde havde faaet Meddelelse fra Sogneraadene om denne Ting. Det ligger jo ogsaa saa nær; man skulde jo nok gjøre det, men gjør det jo nødig, naar det er Ens Nærmeste, det dreier sig om, og navnlig, da det er saa lille en Forseelse. Den Hjælp, Politimestrene skulde have fra Sognefogderne og ligeledes fra Sogneraadene, er saaledes ikke for Stort at regne. — Hvad § 3 i Loven angaar, saa staar der jo: „Rjøbmænd, Detaillister og Høtere paa Landet, som købe og sælge Ol., er det forbudt at forhandle andre Osorter end Hvidtøl.“ — „Ufvigelfer fra dette Forbud kunne Sogneraadene tillade.“ Jeg vil nu sige, at hvis Reglen var den, at der slet ikke kunde gives Dispensation, saa kunde det gjerne være muligt, at det kunde hjælpe Noget, men for Resten gjælder jo her det Samme, som jeg sagde om Brændevinen, at her vil igjen denne Kommissionshandel træde i Veien. Men dernæst bliver det jo ogsaa en meget ubehagelig Myndighed for Sogneraadet, dette at kunne give Dispensation fra disse Regler; thi man maa jo vel hyste, at de fleste ude paa Landet gjerne ville have Brændevin og gjerne ville have det saa nært som muligt, og da derhos de Handlende gjerne ville have Lov til at sælge Brændevin, saa vil der komme en ganske voldsom Agitation i Sognet for, at Sogneraadet ikke skal benytte sig af denne Ret til at forbyde Brændevinshandel, og jeg anser det for meget tvivlsomt, om Sogneraadet kan modstaa det Tryk, der saaledes bliver lagt paa det. Dernæst er der ogsaa en anden Grund til, at jeg finder det urigtigt at lægge det i Sogneraadets

Haand, nemlig den, at de forskjellige Sogneraad omkring i Landet rimeligvis ville have forskellige Anskuelser om denne Ting; men det vil dog være uheldigt, naar den ene Kommune siger, at der i den ikke maa sælges Ol., medens Nabokommunen siger, at der maa gjerne sælges Ol. I saadanne Tilfælde vil Nabokommunen smitte den Kommune, der hidtil har været fast og saft, at den ikke vilde give Tilladelse, og det vil ikke være længe, før Behoerne nok skulle vide at tvinge Sogneraadet til at give Tilladelse. Jeg tror derfor ikke, Bestemmelsen har saa meget at sige, som Forslagsstilleren har ment. Jeg tror ikke, at den gode Hensigt hos den ærede Forslagsstiller, som jeg fuldkomment erkjender, vil blive opfyldt. I det Hele taget tror jeg, at hvis man skal vente, at Brændvins- og Aldriferiet her i Landet skal formindkes, saa maa man gaa den samme Vej, som man er gaaet andre Steder, saaledes i Norge, og lægge en klæftelig Skat paa Brændevin og Ol. Naar man gjør det, vil man opnaa naturligvis, at Brændevin bliver meget dyrere, og derved tillige, at der ikke vil blive drukket nær saa meget. Jeg mener tillige, at naar man fik denne forhøiede Brændevinskat, skulde en Del af den anvendes til Sygekasser, Alderdomsforsørgeskasser og de „Fattiges Kasser“ o. s. v. For nogle Aar siden havde jo den høitærede Finansminister forelagt et Lovforslag angaaende Forhøielsen af Brændevinsskatten, og deri stod udtrykkelig, at en Del af denne forhøiede Afgift vilde blive anvendt til de „Fattiges Kasser“, som man kalder dem. Det vil være en overordentlig Hjælp, man vil opnaa derved, og jeg tvivler heller ikke om, efter denne Regeringens Stilling, at man, hvis man her i Thinget befluttede sig til at vedtage en Lov angaaende forhøiet Brændevinsafgift, vilde kunne opnaa gjennem en Del af denne at komme de „Fattiges Kasser“ til Hjælp, ligesom ogsaa andre Kasser, Sygekasser, Alderdomsforsørgeskasser o. s. v. I Norge og Sverige er jo en forhøiet Brændevinsafgift allerede indført, og efter hvad jeg har set ophøst i forskjellige Skrifter, skal det virkelig have hjulpet; man maa altsaa haabe, at noget Saadant ogsaa vil kunne hjælpe her i Landet. Hvis derfor den ærede Forslagsstiller skulde være enig med mig i, hvad jeg her har sagt angaaende en forhøiet Brændevinsafgift, vil han i mig finde en god Budsforvandt til at modarbejde Brændevinsdrifningen. Lagtet jeg altsaa ikke kan give det nævrende Lovudkast min Tilslutning, følger det af sig selv, at jeg vil anse det for rig-